

(ἐνόησε τὸν ἀντίχειρα μὲ τὸν δίκτην) καὶ ὕστερα νὰ μας διακηρύττεις ὅτι δὲν εἰμποροῦσες νὰ κάμῃς ἀλλοιώτικα ἀπὸ τὸν ἔρωτα; Ἐννοια σου, κ' αὐτὸ θὰ ἦτο ἰκανὸς νὰ το κάμῃ κάθε κατεργάρας, χωρὶς τίς ἠθικοφιλοσοφικὰς ἀρχάς, ποῦ μας ἐμαθες στὸ Παρίσι! (βῆχει).

Εὐτύχιος.—Ἐχετε δίκην νὰ μιλήτε ἔτσι, γιατί δέν σας ὠμίλησα μὲ εἰλικρίνεια...

Βένιερος.—Τί; πῶς;

Εὐτύχιος.—Γιατί δέν σας εἶπα ὅσα ἔπρεπε νὰ σας πῶ!

Βένιερος.—Καὶ δέν μάς τα λέτε σὰς παρακαλοῦμε; Μεγάλην ἐπιθυμίαν ἔχω νὰ γνωρίσω καὶ αὐτὴ τὴν εἰλικρίνειά σας.

Εὐτύχιος.—Διὰ νὰ με ὑβρίσετε, ὅπως μὲ ὑβρίσατε, θὰ πῆ πῶς ὑποπτεύεσθε ὅτι ξέρω ὅλους σας τοὺς λόγους, ὅλα σας τὰ ἐλατήρια, καὶ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις.

Βένιερος.—Δέν σε ἐννοῶ διόλου.

Εὐτύχιος.—Θὰ με νοήσετε, ὅταν σὰς πῶ ὅτι σὰς λείπει τελειῶς τὸ ἠθικὸν συναίσθημα.

Βένιερος.—Ἀρχισε ἡ εἰλικρίνεια!

Εὐτύχιος.—Καὶ θὰ τελειώσῃ (ἐγείρεται) Τὴν Οὐρανία τὴν ἀγαποῦσα. Δέν μετεχειρίσθην κανένα μέσον νὰ τὴν δελεάσω, οὔτε μὲ τὴν γυναῖκα σας συνώμοσα, οὔτε εἰς τίποτε ὑλικὸν ἀπέβλεψα. Καὶ δέν θὰ προέβαινα εἰς κανέν κίνημα, ὅχι μόνον ἂν δέν ἀποκτοῦσα τὴν βεβαιότητα ὅτι καὶ ἡ Οὐρανία μὲ ἀγαπᾷ μὲ ὅλην τῆς τὴν καρδιά, ὅπως ἐγώ, ἀλλὰ καὶ ἂν δέν ἔβλεπα ὅτι μοῦ τὸ ἐπιδεικνύουν, μοῦ τὸ ἐπιβάλλουν στενωῶς αἱ περιστάσεις.

Βένιερος.— Ποῖαι περιστάσεις;

Εὐτύχιος.—Ἀμέσως.—Τὰ ὄρφανὰ σήμερα ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα προστάτη.

Βένιερος.—Ἄλλον ἀπὸ ἐμὲ ποῦ ἔταξεν ὁ νόμος;

Εὐτύχιος.—Ἴσως κάθε ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ σὰς. Δέν σας ἀγαποῦν, δέν σας ἐμπιστεύονται. Μάθετέ το λοιπόν, ἀφ' οὗ πρέπει τέλος πάντων νὰ το μάθετε. Σὰς φοβοῦνται! Νομίζουν ὅτι εἰς τὰς χεῖρας σας, ὅπου τὰ ἔρριψεν ἡ ἀπειρία των καὶ ἡ ἀνάγκη, κινδυνεύει καὶ ἡ περιουσία των καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη καὶ ἡ τιμὴ των! Μοῦ τὸ εἶπαν. Ἐχουν τὴν ἰδέαν— πῶς νὰ σας τὸ πῶ; — ὅτι τὰ ἐκμεταλεύεσθε. Πάσχουν, ὑποφέρουν, ἄσφυκτιοῦν εἰς τὸ σπῖσι σας καὶ θέλουν νὰ φύγουν, νὰ κἀννεύσουν, νὰ σωθοῦν.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος).

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ

Τῷ Σῶ μοι Παγκάλῳ Νομ. Ἐπιθεωρητῇ.

Δυὸ καθρέφτες ἔχει ἡ καρδιά, ποῦ σ' αὐτοὺς καθρεφτίζονται ὅλα τὰ βάσανα καὶ τὰ πάθια τοῦ κόσμου, ὅλες οἱ κακίαι καὶ συμφορές.

Ὁ ἓνας μικρὸς καὶ καθρὸς λάμπει καὶ ἀστράφτει χωρὶς νὰ τυφλώνῃ καὶ νὰ θαμπώνῃ, χωρὶς νὰ βλάψῃ καὶ νὰ ζημιώῃ· ἕαστερος, ἕαστερος καὶ ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη μεριά φεγγαβολεῖ καὶ ἀστράφτει. Οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὰ κρυσταλλένια στήθη του περνοῦν ἐλεύθερες καὶ ἀνέμποδες καὶ ὅλες οἱ εἰκόνες τοῦ φθαρτοῦ κόσμου, ὅλα τὰ πάθια καὶ τὰ βάσανα τούτης τῆς ζωῆς δέν ζωγραφιοῦνται στ' ἀχάρακτο γυαλί του, ἀλλὰ σὰν ἀχτίδες ἀχνὰ, ἀχνὰ καὶ λεπτὰ, χωρὶς καμμιά λυπητερὴ ἐντύπωση περνοῦν ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη μεριά. Τὴν λάμψη καὶ λαμπράδα του δέν προσβάλλουν οὔτε ἡ λύπη καὶ ἡ συμφορὰ, οὔτε τὸ μῖσος καὶ τὸ πάθος· κανένα διαβατικὸ σύγνερο, οὔτε καμμιά τρομαχτικὴ μαυροῖα δὲ σβύνει τὴ λάμψη καὶ τὴ φεγγαβολή· ἕαστερος, ἕαστερος μὲ τὴ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο, μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν καλοσύνη λάμπει καὶ ἀστράφτει στὰ βάθη τῆς καρδιάς.

Ὁ ἄλλος μεγάλος, μέγας, ὅσο τὸν θέλει ἡ καρδιά καὶ ὁ δολερὸς νοῦς, λαμποκοπᾷ καὶ ἀστράφτει μὲ πόθον νὰ στραβώσῃ, νὰ κάψῃ, νὰ ρημώσῃ. Ἐμπρὸς εἶνε ἕαστερος, ἕαστερος, μὰ πίσω ἔχει τὸ φαρμάκι, τὸ πάθος καὶ τὴν ἐκδίκηση. Τίποτε, τίποτε ἀπὸ τοὺς πολυπάθους καὶ ἁμαρτωλοὺς κόρφους του δέν περνᾷ ἐλεύθερο, οὔτε οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, οὔτε τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ, οὔτε τὸ δάκρυ τῆς χήρας, οὔτε ἡ παράκληση τοῦ φτωχοῦ, οὔτε ἡ παρθενιά τῆς κόρης, ὅλα ἐκεῖ μένουν ἐνωμένα, ζωγραφιστὰ, κολλημένα, τὸ κακὸ καὶ ἡ καλοσύνη, τὸ γέλιο καὶ τὸ δάκρυ, ἡ λύπη καὶ ἡ χαρὰ, ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἀντάρα, ὅλα, ὅλα μαζωμένα λάμπουν καὶ ἀστράφτουν στὰ βάθη τῆς καρδιάς ἀμέτροτα, ἀγνώριστα, τρελλά. Δύο καθρέφτες ἔχει ἡ καρδιά, ὁ ἓνας εἶνε τῆς πρώτης τῆς ποθητῆς ζωῆς, ποῦ ἡ καρδιά ἀνοίγεται σὲ κάθε αἴσθημα καὶ βασιλεύει ἡ ἀθώωτη, ὁ ἄλλος εἶνε τῆς βασανισμένης καὶ πολυπάθους ζωῆς, ποῦ στὴν ἄστατη καὶ σκληρὴ καρδιά βασιλεύει τὸ πάθος τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἁμαρτία.

ΠΑΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΥ.

«ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ»

ὑπὸ ΧΡΗΣΤΟΥ Χ. ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ

Ἡ «ἀναγνώρισις» εἶναι παιδικὸ δραματάκι, τὸ ὁποῖον ὅταν ἐπρωτοπαίχθηκε πρὸ ἐνὸς μηνὸς στὰ Ταταῦλα, ἐκίνησεν εἰς δάκρυα.

Μία μητέρα δυστυχημένη, γάνει τὰ δυὸ παιδιὰ τῆς, μέσα σὲ μιὰ μεγάλη τρικυμία τῆς ζωῆς· καὶ ἡ ἰδιά μὲ πολλὰ βάσανα καὶ πίκραις, εὗρισκε τὴ δύναμι γιὰ νὰ ζήσῃ, μόνον στὴν γλυκερὰ ἐλπίδα, ποῦ μπορούσε νὰ τὰ ἐκανεύρῃ μιὰ μέρα· καταφεύγει ἐπὶ τέλος εἰς τὸ ἐπίπονον ἔργον «νοσοκόμου» εἰς ἓν παρθεναγωγεῖον. Διὰ τὴν μεγάλην κυρία, θὰ ἦτο ταπεινωτικὸν τὸ νέον ἐπάγγελμα, ἂν ἡ μητρικὴ τῆς